

Prea târziu, la Paris

Adrian Păunescu

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj,
unde sunt, mă trezesc doritor să rămân
și, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern,
eu în peșteri, acum, aș avea locul meu,
pe o piatră de rău mi-ar fi dor să-mi aștern,
orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generația mea,
ce să caut aici, fără nimeni din toți?
invalizi glorioși, lângă voi aș cădea,
dar mă cheamă absurd nebunia pe roți.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris,
amintirea s-a șters, în memorie-i gol,
era bine să-l gust, cât mi-a fost interzis,
de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Și mi-e dor de Brâncuși, cel mai mult de Brâncuși,
dacă nu-ntârziem, într-un straniu pariu,
îi umblam la ferești, îi dormeam pe la uși,
pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român,
noapte bună, oraș al eternei lumini,
prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân,
hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân,
e prea scump pentru mine să mor în străini.